

[Stærmose.]

af de enkelte Midler. Deres Anvendelse staaar ikke i Modstrid med de Planer, de Teorier, som gøres gældende fra autoritativ Side, og som man ogsaa fra alle Sider vil gaa ind for, om ikke før Valget saa efter Valget. Jeg minder her om, at hele dette Nutidssyn paa Pengestrømmens Opretholdelse og de forskellige Midler, der her skal anvendes, bl. a. doceres af en saa udmærket Nationaløkonom som Professor Jørgen Pedersen, der bliver Venstres Kandidat ved det kommende Valg. Det er jo saadan, at hvis adskillige af de fremragende lærde Folk, der er opstillet for forskellige Partier, bliver valgt ind, faar vi en meget værdifuld Tilgang til Rigsdagen, en Tilgang, som maa forudses at give mange frugtbare Brydninger, ogsaa inden for de enkelte Partier.

Der er en speciel Side af den økonomiske Politik, som jeg gerne vil omtale i Enkeltheder. Jeg vil straks gøre opmærksom paa, at det Middel, der her foreslaas, ikke skal forstaas som nogen Universalkur, men som et af de mange Midler, der maa anvendes i den Politik, det tilsikrer den fulde Beskæftigelse. Jeg tænker her paa vort Forslag om Indførelse af Ventepenge, altsaa en Godtgørelse under Arbejdsløshed, der svarer til normal tariffmæssig Løn, til alle arbejdsløse, hvem der ikke kan anvises Arbejde. Vi fremsætter i den Forbindelse den Anskuelse, at Retten til Arbejde maa grundlovs-sikres som en af Menneskerettighederne. Det maa siges ganske klart og tydeligt i Danmarks Riges Grundlov, det maa stilles klart og tydeligt op som en Forpligtelse, alle gaar ind under, at Retten til Arbejde skal høre med til Menneskerettighederne. Ved Siden af Retssikkerheden, ved Siden af Personens og Boligens Ukrænkelighed, ved Siden af Trosfriheden, Ytringsfriheden, Tryk-friheden, Forsamlingsfriheden og Skole-friheden, ved Siden af alle disse Rettigheder, som tilsammen i vor Grundlov giver Udtryk for vort Syn paa Menneskets Værdighed, skal vi have opstillet Retten til Arbejde. Der skal denne Ret forankres, og det skal den ud fra den ganske enkle Betragtning, at i det moderne Teknikkens Samfund er alle de øvrige Frihedsrettigheder nogenlunde indholdsløse, hvis det enkelte Menneske og den enkelte Familie ikke bliver sat i Stand til at forsørge sig gennem ærligt

Arbejde. Vi ved alle sammen, hvordan Arbejdsløshed virker opløsende over for det personlige Liv og virker ødelæggende for Familielivet; det behøver ingen nærmere Paaavisning, at de øvrige Frihedsrettigheder bliver til skønne Ord uden Indhold, hvis Retten til Arbejde ikke er respekteret.

Som den klare Konsekvens af dette Retssyn, der i tidligere Tider er hævdet, og som ogsaa nu bliver hævdet fra socialistisk Side, kan det maaske interessere, at en meget betydningsfuld Diskussion om Fortalen til San Francisco-Pagten fandt Sted i den Komité, der havde med Formuleringen heraf at gøre. Paa den ene Side stod Ordføreren, den gamle General Smuts fra Sydafrika, med Følgeskab fra de vestlige Demokratier, paa den anden Side stod Sovjetunionens Talsmænd og ønskede denne Ret til Arbejde udtrykkeligt nævnt i den Udtalelse om Menneskeværdighed, som skulde indlede San Francisco-Pagten Bestemmelser paa højtidelig Maade. Enden paa Debatten blev, at man maatte erklære, at man endnu ikke i den vestlige Verden var parat til at gaa ind for at sikre Retten til Arbejde.

Danmark bør efter vor Mening paa dette Omraade som paa mange andre klart erkende Pligten til som et lille Land med overkommelige Problemer at være et Foregangsland, og derfor, naar der i de kommende Maaneder kommer en Grundlovsdebat og en Valgkamp om Grundlovsspørgsmaalet, vil vi fra vor Side bestræbe os for at faa Retten til Arbejde grundlovssikret ved Siden af de andre Frihedsrettigheder. Naar vi gaar ind for dette Retssynspunkt, der bæres af det centrale moralske Krav, som den store jævne Befolkning ikke blot her i Danmark, men i alle Lande rejser nu efter denne Krig, ja, saa følger ogsaa deraf dette, at vi maa gaa ind for en Ændring af vor Arbejdsløshedsforsikring.

Forholdet er jo for Tiden det, at dette Krav om Ventepenge i Realiteten næsten er opfyldt. Vi ved, at Godtgørelserne til arbejdsløse eller til alle, som arbejder under Arbejdsfordeling, beløber sig til ca. 80 pCt. af den normale Arbejdsindtægt, en Understøttelse af en saadan Højde, at den kun kan opretholdes i Fremtiden, hvis man anerkender, at det er Ventepenge, som maa medføre Ændringer i vor Arbejdsløshedsforsik-